

21.

Lemminkäinen.

Lemminkäinen on nyt siis totuuden etsijä.
Hän on tunteellinen ja kuohutteleva ^{idealisti} luon-
teenkadultaan. Ainakin varhemmissa ruumistuksissaan
hän on ollut intohimoinen rakastaja, jopa rakaste-
lija. Vähitellen on hänen sielussaan onnustunut ihän-
ne uskollisesta rakkaudesta, rakkaudesta, joka ei petä,
ei epäile ja jonka sana on ehdottomasti luotettava, - ja
rakkauden esineestä, joka ei kyllästyttäisi, ei väsyttäisi,
vaan aina tuoreudellaan viihdyttäisi. Semmoinen rakastet-
tu ja semmoinen rakkaus puhdistaisi ja kasvattaisi, saisi
ihmisen vapaudessaan nousemaan! Ja kylläkin haussa
nessä ajassa tulvaisen teivään alla Lemminkäinen
luulee saavuttaneensa rakkautensa ihanteen:

Petit

Siihtä vannovat valansa,
Luovat ikilupansa
Nessä julkisen Jumalan,
Alla kasvon kaikkivallan,

Petit } Ei Ahin sotia käy,
Eikä Kyllikin kyleä.

Kuinka katkera sitten on pettymys, kun todellisuus ei vastaa ihannetta: Lemminkäinen jiti valansa, Kyllikki söi omaansa. Pettymys on näennäisesti pieni, mutta sisäisesti rakkaisena. Lemminkäisen usko ja luottamus on mennyt. Schittelyt, anteeksipyyhynöt eivät mitään auta. Sotaan lähtee nyt Lemminkäinen; vanha luotto on noussut, mutta miehikkäämpänä, päättäväisempänä.

Eikä se sota ole enää tavallista sota. Ei se tapahdu aineen himosta:

Petit } " Jos maahan soasta saanen,
Parempana tuon pitelen,
Kussa kaikki kotoiset kullat,
Auran nostamat hopeat."

Se on taistelua ihanteen puolesta, sillä Lemminkäinen on ihmeitä kuullut ja ihmeitä aavistaa:

Petit } " Mieleni minun tekevi,
Aivoni ajattelevi,
Itse kovin kuullakseni,
Nähi näillä silmilläni,
Onko neitti Pohjolassa,
Pikoa Pimentolassa,
Jok' ei suostu sulhosihin,
Mielly miehi' in hyvikin."

192

Lemminkäinen on kuullut viisaitten väit-
 tävän ja hänen oma olemuksensa hänelle kuiskaa, että
 rakkauden kaipoo on pohjaltaan Itsen ~~eli Jumalan~~ etsimistä
 niin kauankuin et ymmärrä etsiä Itseä itsestään, etsit
 sitä toisista, ja pettymyksen kautta kulkee tiesi. Lak-
 kaan siis toisiin uskomasta ja ala uskoa Itseeni. Kun löy-
 dät Itsesi, löydät iankaikkisen rakkauden." Tämä Itse
 on Pohjan tytö, joka ruumiin kätkösi asuu.

Tosin luonta, ^{# Vain!} ~~Tosin~~ ruumis kieltä ja vast-
 telee: "matkalla on monta varaa, ja kukaan sinä, poi-
 kani, ilman tietoa ja ilman taitoa uskallat Pohjolan
 yrittää" (12: 129-142). Mutta Lemminkäinen ei hetkek-
 sikään epäro. Hän tietä, ettei rauhaa eikä onnea
 ole hänellä enää elämässä: nyt tai ei koskaan on Itse
 etsittävä, on totuus tiedettävä. Ja hän varustaise mat-
 kalle.

Muistakamme: tämä matka ei ole maallista
 matkaa; se on oman itsensä tutkimista, se on omaan olemuk-
 seensa syventymistä, se on ikuisen elämän etsimistä o-
 masta itsestään. Hyvin varustettu on etsijä oleva: rebel-
 linen ja vilpiton itsensä edessä, totuuden rautapaitaan puet-
 tu ja suorien sanojen tuliteräiseen miekkään. Tuntee hä-
 nen täytyy, mitä vanhat ovat neuvoneet, mitä entiset

Toiselle sivulle

Lemminkäinen sielu on aikoja sitten jättänyt
nyt Aino-tilansa arkuuksineen ja epäilyksineen. ^{Se} Hän
ei kaipaa kehoitusta eikä kannustusta emoltaan eli
ruusuiltaan. Päinvastoin ruusut kieltää j. n. e.

steijit ovat opettaneet, ettei hän harkoichin ja valheis-
 siin sootuisi. Ja ken häntä työssäni tukisi, ken hädissä
 auttaisi, ken voiman antaisi, ellei Jumala itse, taatto van-
 ha taivahinen! Jumalan puoleen kääntyy hänen ajatuksensa
 ja rauhokseensa viimeiseksi ennen matkalle lähtöä
 (12: 217-296).

Ja matka Pohjoiseen alkaa kahdessa ta-
 lossa käy Lemminkäinen, ^(12: 311-315) ennenkuin ^{määräpaikkaan} ~~Pohjoiseen~~ saapuu.
 Kun hän ensimmäisessä talossa kysyy, joko siinä hänen
 matkansa loppuisi, vastaa "lapsi lattialta, jonka
 pöytähen nenältä", ettei ole siinä talossa hänen ren-
 nuksensa riisujaa.

Mikä tämä talo on? Se on totuuden
 etsijän päivätaipanta. "Voinko tällä jokapäiväisellä ta-
 junnallani nähdä ja käsittää korkeampaa itseäni? Onko
 järkeni niin valistunut, että se siihen pystyy?" "Ei, ei",
 vastaa kokemus, "minä olen vain lapsi vielä ja minun ym-
 märrykseni on lapsenymmärrystä. Et löydä totuutta,
 jos nyt jo rupeat minun turvaamaan".

Ja matka käy toiseen taloon. "Onko tässä
 riisunneksi riisuja?" kysyy Lemminkäinen. Ja akka kiin-
 taalta vastaa: "kyllä tässä talossa on niitä vaikka sato-
 ja. Saat semmoisen kyydin, että olet kotona ennen

194)

auringonlaskua."

Tämä toinen talo on mielikuvituksen reni-
 tajunta. "Eikö etsijä voi löytää korkeamman minänsä
 runista ja ilmentyksistä? Kolmannen osan elämänsä hän
 viettää unien maailmassa, hänen tajuntansa siirtyy
 toiseen ympäristöön, ajatuksille ja tunteille hehke-
 mään ja ahtaimpaan maailmaan, mihsei ^{siitä tutkimmalla} sinä voisi saa-
 da itsensä kiinni? Huikkaan menneyttä se ototila
 muuten olisi, ja kertovatkaan tietäjät, kuinka paljon
 oppia siitä maailmasta voi ammentaa!" "Ei vielä,
 ei vielä", vastaa kokemus, "etkö sinä näe, että minä
 olen vanha noitaakka? Mitä sinä vielä olet tässä
 maailmassa kokemut? Kaikkea tuskaa ja kaikkea
 kummaa. Jos päivä tajunnaltasi olet itsesi itsestäsi
 salannut, niin unitaajunassasi olet vapaasti ol-
 lut oma alemmpi itsesi. Katso, minkälainen minä
 olen: semmoiseksi olet minut luonut. Ja ^{siinä} ~~siinä~~ luo-
 tet, että minusta voisi ^{tulla} korkeampi itsesi, Pohjan ihana
 runnyt! Erehdyt, erehdyt. Saat nähdä vaikka
 satoja harhakuvia - kyllä niitä täällä on -
 mutta totuutta et." Ja oikein tekee etsijä päätel-
 lessään:

Petit { "Oisi akka ammuttaa,
 Koukkuleuka kolhattava."

Urosta nyt tulee vesterin Pohjola. Salan piteä Lemminkäisen tupaan päästä, loitsuilla on koiralta sun tu-
kittava, ja pihalle tultuansa Lemminkäinen

Petit

Syöji maata ruoskallansa,
Utu nousi ruoskan teestä,
Mies pieni u'ru seassa;
Sepä riisui rinnuksia,
Sepä aisoja alenti.

Nyt Lemminkäinen salan kuuntelee ja kas-
keista tupaan. Tupa on täynnä laulajia, soittajia ja tietäjiä,
jotka "Hänen vietti" veiguttavat." Silloin Lemminkäinen
astuu tupaan läpi seinän. Pohjan akka itse kulkee lattialla
ja ihmettelee, kuinka vieras on sisään tullut "haukku-
jan havaitsematta." Lemminkäinen selittää, että hänkin
on tietäjä, ja sepeaa laulamaan ja loittimaan. Hänen
laulussa on niin voimakas, hänen loitsuunsa niin mah-
tava, että tupan väestö puhdistuu, ainoastaan maahan ka-
tu karjainpaimen jää, sillä hän^{en} Lemminkäinen ei viitsi
koskea. Ja tämän voimansäyteen perästä laulaja pyyh-
tää Pohjan akka tuomaan hänelle tyttärensä.

Mikä on nyt tämä kolmas talo? Se on ^{ihonis} ~~on~~
salajennan salattu puoli, milloin ahi, milloin ylitajunnaksi
kutsuttu. Se on sisäisten aistimusten suuri ja tutkijaton

196/
maailma. Se on Pohjola, jonka kätköissä on immoitt ihana,
etsijän korkeampi itse. Odottamatta ja äkkiarvaamatta
on etsijän ^{serminkäissielun} lajenta ^{hättötilassa} joutunut koshetukseen tämän salaisen
maailman kanssa. Hänen ulkonaiset aistimensa ovat ~~hän~~
hooroksissa - koira ei hauku - ja ^{eri tajuntatiloja erottava sumu} sumu nousee kuin piis-
kanlyönillä hänen eteensä. Mutta vaikka hänen kokemus-
sensu on vastätkäkyin - kuin pieni mies, hän tietää nyt
joutuneensa oikeaan paikkaan - rimmukset rüstitään.
Hän on ennen voittanut materialistisen valvejärjensä ja
niinikään haaveellisen ja epäluotettavan unigymmirohkseensa,
ja nyt hänen käytettävänä on kirkkaampi järki, terävä-
pi katse, selvänäköisempi silmä. Hän kokee sitä tilua,
jossa korkeampi minä piilee, vaikkei hän tämän katsetta
vielä kohtaa. Ja hän näkee, että siinä tajunnassa piilee
paljon tietoa, että siellä on menneisyyttä takanaan, vaikk-
ka sitä vielä hallitsee sama Pohjan akka harvahanmus,
joka oli toisessakin tajunnassa. Tämä ^{aikakausien} ~~menneisyyden~~ luoma
inhimillinen ^{pahuus} ~~puhutus~~ ja tietämättömyys, jonka huostaan
hän on nuoruudessa heittänyt, se nyt kohtaa rohkeata
etsijää ikäänkuin kysyyn, mitä hänellä ~~siellä~~ on teke-
mistä. Ja silloin osottaa etsijä, että hän on oikealla
tolalla, että hän on oikeasta piiristä alottanut. Hän ei säpsäk-
tä eikä pelästy. Koko sielunsa voiman hän kerii yhteen

ja laulaa ilmi ikuisen kaipuunsa. Mahtava on hänen
laulunsa. #/Koko ^{hän} tajunta puhdistuu. Niiden väki poistuu.
Paha käipyy hänen muististaan. Sanharina hän siinä
seisoo, voittajana, tietäjänä. Mitä hän tuosta yhdes-
tä rauhasta välittää? Mikä se alhainen pake on?
Ei hän semmoista itsessään muistakaan. Halveksit-
tava se on, yleenhatsottava. Pois hän inhoten siitä silmän-
sä kääntää. Ja voitovarmana ^{hän hurrmos} ~~elä~~ tilassaan huu-
dahtaa: nyt itseni nähdä tahdon!

Ylös
"Minä olen ihminen, minä olen se mikä minä olen. Pois
kaiikki heikkous, epäroiminen, synti!"